

Αριθμός 1/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΕ ΠΛΗΡΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Βασίλειο Πέππα, Πρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χρυσούλα Παρασκευά, Μαρία Γαλάνη - Λεοναρδοπούλου, Αγγελική Αλειφεροπούλου, Γεώργιο Λέκκα, Πηνελόπη Ζωντανού, Μαρία Χυτήρογλου, Αντιπροέδρους, Ελένη Διονυσοπούλου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Ευγενία Προγάκη, Γεώργιο Κοντό, Χαράλαμπο Καλαματιανό, Ειρήνη Καλού, Χρήστο Βруνιώτη, Δημήτριο Γεώργα, Δημήτριο Τζιούβα, Γεώργιο Αναστασάκο, Αβροκόμη Θούα, Πέτρο Σαλίχο, Ιωάννη Φιοράκη, Γεώργιο Παπαηλιάδη - Εισηγητή, Γεώργιο Μιχολιά, Κωστούλα Φλουρή - Χαλεβίδου, Ναυσικά Φράγκου, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου, Μαρία Γκανιάτσου, Μαρία Τζανακάκη, Μαρία Παπασωτηρίου, Νικόλαο Πιπιλίγκα, Γεώργιο Αποστολάκη, Αρετή Παπαδιά, Ερωτόκριτο Ερωτοκρίτου, Μαρία Γεωργίου, Γεώργιο Παπανδρέου, Αντιγόνη Καραϊσκού - Παλόγου, Κυριάκο Οικονόμου, Ευφροσύνη Καλογεράτου - Ευαγγέλου, Βασιλική Μπαζάκη - Δρακούλη, Λουκά Μόρφη και Γεώργιο Δημάκη, Αρεοπαγίτες. Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 19 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Αθανάσιου Κατσιρώδη (γιατί κωλύεται η Εισαγγελέας) και του Γραμματέα Γεράσιμου Βάλσαμου, για να δικάσει την αίτηση του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, περί αναιρέσεως υπέρ του νόμου κατά της υπ' αριθ. 32887/2015 απόφασης του Β' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Με κατηγορούμενο τον Α. Β. του Μ. κάτοικο ..., ο οποίος δεν εμφανίστηκε στο ακροατήριο, αφού δεν κλητεύθηκε από την Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, επειδή πρόκειται για αναίρεση υπέρ του νόμου, η οποία δεν επιδρά στα έννομα συμφέροντά του, σύμφωνα με το άρθρο 505 παρ. 2 Κ.Π.Δ. Το Β' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσείων Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ζητεί τώρα την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην με αριθμό και ημερομηνία ...8-2017 αίτηση αναιρέσεως, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Γραμματέως του Ποινικού Τμήματος του Αρείου Πάγου Γ. Σ. και καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό .../2017.

Αφού άκουσε

Τον Αντεισαγγελέα, που πρότεινε να γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 505 παρ. 2 Κ.Π.Δ., ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου μπορεί να ζητήσει την αναίρεση οποιασδήποτε αποφάσεως μέσα στην προθεσμία που ορίζεται από το άρθρο 479 του ιδίου Κώδικα. Ύστερα από αυτή την προθεσμία μπορεί να ασκήσει αναίρεση μόνο υπέρ του νόμου για τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο 510, καθώς και για οποιαδήποτε παράβαση των τύπων της διαδικασίας, χωρίς να βλάπτονται τα δικαιώματα των διαδίκων. Στην προκειμένη περίπτωση, η κρινομένη ...8-2017 αίτηση αναίρεσεως υπέρ του νόμου του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου κατά της 32887/2015 αποφάσεως του Β' Τριμελούς Πλημμελειοδικών Αθηνών, με την οποία κηρύχθηκε αθώος, λόγω αμφιβολιών, ο κατηγορούμενος Α. Β. του Μ., κάτοικος ..., για τις αξιόποινες πράξεις των: 1) πλαστογραφίας μετά χρήσεως κατ' εξακολούθηση και 2) απάτης αντικειμένου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας (άρθρα 13 εδ. γ' , 26 παρ. 1, 27, 94, 98, 216 παρ. 1, 2 και 386 παρ. 1 του Π.Κ.), που νομίμως έχει εισαχθεί προς εκδίκαση στην πλήρη Ολομέλεια του Αρείου Πάγου (άρθρα 505 παρ. 2, 513 παρ. 1 εδ. ε' Κ.Π.Δ. και άρθρο 23 παρ. 1 εδ. β' και 2 στοιχ. α' του Νόμου 1756/1988 "Κώδικας Οργανισμού Δικαστηρίων και Κατάσταση Δικαστικών Λειτουργιών", όπως οι παράγραφοι αυτές ισχύουν μετά την αντικατάστασή τους από την παρ. 1 του άρθρου 16 του Νόμου 2331/1995), ασκήθηκε με δήλωση του άνω Εισαγγελέα στο Γραμματέα του Αρείου Πάγου (άρθρα 474 παρ. 1 και 509 παρ. 1 Κ.Π.Δ.) και για τον προβλεπόμενο λόγο που διαλαμβάνεται στο άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' Κ.Π.Δ. και που αφορά την έλλειψη της, από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ., απαιτούμενης ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, επειδή δε ασκείται υπέρ του νόμου, δεν απαιτείται να ασκηθεί μέσα σε ορισμένη προθεσμία, ενώ, από την άσκησή της δεν βλάπτονται τα δικαιώματα των διαδίκων.

Συνεπώς, είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί η βασιμότητα του λόγου της. Κατά τη διάταξη του άρθρου 216 παρ. 1 Π.Κ. όποιος καταρτίζει πλαστό ή νοθεύει έγγραφο με σκοπό να παραπλανήσει με την χρήση του άλλον σχετικά με γεγονός, που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών (3) μηνών. Η χρήση του εγγράφου από αυτόν θεωρείται επιβαρυντική περίσταση. Από τη διάταξη αυτή, που αποβλέπει στην προστασία της ασφάλειας και ακεραιότητας των εγγράφων συναλλαγών, προκύπτει, ότι για την στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της πλαστογραφίας απαιτείται αντικειμενικώς μεν η απαρχής κατάρτιση εγγράφου από τον υπαίτιο, ο οποίος το εμφανίζει ότι καταρτίστηκε από άλλον ή η νόθευση γνησίου εγγράφου, δηλαδή η αλλοίωση της έννοιας του περιεχομένου του, υποκειμενικώς δε δόλος, που περιλαμβάνει τη γνώση και θέληση της παραγωγής των πραγματικών περιστατικών, τα οποία απαρτίζουν την πράξη και περαιτέρω σκοπός του υπαιτίου (υπερχειλής δόλος) να παραπλανήσει με την χρήση του πλαστού ή νοθευμένου εγγράφου άλλον για γεγονός, που μπορεί να έχει έννομες συνέπειες, οι οποίες αναφέρονται στην παραγωγή, διατήρηση, μεταβολή, μεταβίβαση ή απόσβεση δικαιώματος ή έννομης σχέσεως ή καταστάσεως δημόσιας ή ιδιωτικής φύσεως, ασχέτως αν επιτεύχθηκε ή όχι η παραπλάνηση. Ως έγγραφο, που αποτελεί το υλικό αντικείμενο της πλαστογραφίας, νοείται, κατά το άρθρο 13 εδ. γ' Π.Κ., κάθε γραπτό που προορίζεται ή είναι πρόσφορο να αποδείξει γεγονός, που έχει έννομη συνέπεια. Το έγγραφο πρέπει να είναι αντικειμενικά πρόσφορο να παράγει με την χρήση του

έννομες συνέπειες. Η χρήση πλαστού ή νοθευμένου εγγράφου, η οποία αποτελεί επιβαρυντική περίσταση, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της παρ. 1, στοιχειοθετείται αντικειμενικά, όταν ο δράστης καταστήσει προσιτό το έγγραφο αυτό στον τρίτο και του δώσει τη δυνατότητα να λάβει γνώση του περιεχομένου του, χωρίς να απαιτείται και να λάβει πράγματι γνώση του εγγράφου ή και να παραπλανηθεί από αυτό ο τρίτος ή όταν χρησιμοποιηθεί το πλαστό έγγραφο κατά οποιονδήποτε τρόπο άμεσα ή έμμεσα από άλλο πρόσωπο που διατελεί σε καλή πίστη, ως προς την πλαστότητα του εγγράφου. Ακόμη, από τη διάταξη του άρθρου 98 Π.Κ. προκύπτει, ότι "κατ' εξακολούθηση έγκλημα" είναι εκείνο το οποίο τελείται από το ίδιο πρόσωπο και απαρτίζεται από περισσότερες ομοειδείς πράξεις, διακρινόμενες χρονικά μεταξύ τους και προσβάλλουν το ίδιο έννομο αγαθό και καθεμία περιέχει πλήρη τα στοιχεία ενός και του αυτού εγκλήματος, συνδέονται δε μεταξύ τους με την ταυτότητα της, προς εκτέλεσή τους, αποφάσεως. Στην περίπτωση αυτή το δικαστήριο μπορεί, αντί να εφαρμόσει τη διάταξη του άρθρου 94 παρ. 1 Π.Κ., να επιβάλει μία και μόνη ποινή, για δε την επιμέτρησή της το δικαστήριο λαμβάνει υπόψη το όλο περιεχόμενο των μερικότερων πράξεων. Εξάλλου, κατά το άρθρο 386 παρ. 1 Π.Κ., "όποιος με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος ή άλλος παράνομο περιουσιακό όφελος, βλάπτει ξένη περιουσία πείθοντας κάποιον σε πράξη, παράλειψη ή ανοχή με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή την αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών (3) μηνών και αν η ζημία που προκλήθηκε είναι ιδιαίτερα μεγάλη, με φυλάκιση τουλάχιστον δύο (2) ετών". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι για την στοιχειοθέτηση του εγκλήματος της απάτης απαιτούνται: α) σκοπός του δράστη να περιποιήσει στον εαυτό του ή σε άλλο πρόσωπο παράνομο περιουσιακό όφελος, χωρίς να είναι αναγκαία και η πραγμάτωση του οφέλους αυτού, β) εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών ή αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων, από την οποία, ως παραγωγό αιτία, παραπλανήθηκε κάποιος και προέβη στην επιζήμια για τον ίδιο ή άλλον συμπεριφορά και γ) βλάβη ξένης, κατά το αστικό δίκαιο, περιουσίας, η οποία τελεί σε αιτιώδη σύνδεσμο με τις παραπλανητικές ενέργειες ή παραλήψεις του δράστη και η οποία υπάρχει και σε περίπτωση μείωσης ή χειροτερεύσεως της περιουσίας του παθόντος έστω και αν αυτός έχει ενεργό αξίωση προς αποκατάστασή της. Ως "γεγονότα" νοούνται τα πραγματικά περιστατικά που ανάγονται στο παρελθόν ή το παρόν και όχι εκείνα που πρόκειται να συμβούν στο μέλλον, όπως είναι οι απλές υποσχέσεις ή συμβατικές υποχρεώσεις. Όταν, όμως, οι τελευταίες συνοδεύονται ταυτόχρονα με ψευδείς διαβεβαιώσεις και παραστάσεις άλλων ψευδών γεγονότων που αναφέρονται στο παρόν ή στο παρελθόν, κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να δημιουργούν την εντύπωση της μελλοντικής εκπληρώσεως με βάση την εμφανιζόμενη ήδη στο παρόν ψευδή κατάσταση πραγμάτων από το δράστη που έχει ειλημμένη την πρόθεση να μην εκπληρώσει την υποχρέωσή του, τότε θεμελιώνεται το έγκλημα της απάτης. Χρόνος τελέσεως της απάτης θεωρείται εκείνος κατά τον οποίον ο δράστης ενήργησε και ολοκλήρωσε την απατηλή συμπεριφορά του, δηλαδή προέβη στις ψευδείς παραστάσεις, εξαιτίας των οποίων παραπλανήθηκε ο παθών ή ο τρίτος. Είναι αδιάφορος τυχόν μεταγενέστερος χρόνος επελεύσεως της ζημίας του παθόντος, με

την οποίαν ολοκληρώνεται η απάτη, καθώς και ο χρόνος που επιχειρήθηκε η ζημιογόνος ενέργεια ή παράλειψη του παθόντος. Περαιτέρω, η καταδικαστική απόφαση έχει την απαιτούμενη κατά τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ. ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του Κ.Π.Δ., λόγο αναιρέσεως, όταν αναφέρονται σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για την συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι νομικές σκέψεις υπαγωγής των περιστατικών αυτών στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη. Για την ύπαρξη τέτοιας αιτιολογίας είναι παραδεκτή η αλληλοσυμπλήρωση του αιτιολογικού της αποφάσεως με το διατακτικό της, που αποτελούν ενιαίο σύνολο, τα δε αποδεικτικά μέσα αρκεί να αναφέρονται γενικώς, κατά το είδος τους και δεν απαιτείται αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει χωριστά από το καθένα, ούτε είναι απαραίτητη η αξιολογική συσχέτιση και σύγκριση μεταξύ τους ή να προσδιορίζεται η αποδεικτική βαρύτητα εκάστου, ενώ το γεγονός ότι εξαίρονται ορισμένα αποδεικτικά μέσα, δεν υποδηλώνει ότι δεν ελήφθησαν υπόψη τα άλλα. Η ύπαρξη του δόλου δεν είναι αναγκαίο να αιτιολογείται ιδιαίτερα, αφού αυτή ενυπάρχει στην θέληση παραγωγής των πραγματικών περιστατικών που συγκροτούν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος και προκύπτει από τις ειδικότερες συνθήκες τελέσεώς του, διαλαμβάνεται δε περί αυτού (δόλου) αιτιολογία, στην κυρία αιτιολογία για την ενοχή, εκτός αν αξιώνονται από το νόμο πρόσθετα στοιχεία, για την υποκειμενική υπόσταση του εγκλήματος, όπως η εν γνώσει ορισμένου περιστατικού τέλεση της πράξεως (άμεσος δόλος) ή ορισμένος περαιτέρω σκοπός (εγκλήματα με υπερχειλή υποκειμενική υπόσταση). Άλλωστε, ο άμεσος δόλος πρέπει να προσδιορίζεται με παράθεση των περιστατικών που δικαιολογούν την ύπαρξη του στοιχείου της γνώσεως, διότι η γνώση, ως ενδιάθετη βούληση, επιβάλλεται να εξειδικεύεται και να συνοδεύεται από εκδηλώσεις του δράστη, κατά τρόπον ώστε να συνάγεται σαφώς ότι το αξιόποινο της πράξεώς του ήταν αποτέλεσμα της ενσυνείδητης ενέργειάς του. Υπάρχει, όμως, αιτιολογία του δόλου, όταν, σύμφωνα με τις παραδοχές της αποφάσεως, ο σχετικός ισχυρισμός του δράστη θεμελιώνεται σε προσωπική πεποίθηση ή αντίληψη του ίδιου ή σε δική του πράξη ή παράλειψη, οπότε είναι αυτονόητη η σχετική γνώση, χωρίς να απαιτείται παράθεση άλλων, σχετικών, με την γνώση αυτή, περιστατικών. Η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, όμως, από το δικαστήριο της ουσίας και ειδικότερα η εσφαλμένη αξιολόγηση των μαρτυρικών καταθέσεων, δεν αποτελεί λόγο αναιρέσεως της αποφάσεως, καθόσον, στην περίπτωση αυτή, υπό την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η περί τα πράγματα κρίση του δικαστηρίου, η οποία είναι αναίρετικώς ανέλεγκτη (Ολ. Α.Π. 1/2005). Τέλος, η αθωωτική απόφαση, ενόψει του τεκμηρίου της αθωότητας, που θεσπίζεται και από τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 2 της Ε.Σ.Δ.Α. (Ν.Δ/μα 53/1974) και δεδομένου, ότι αντικείμενο αποδείξεως στην ποινική δίκη αποτελεί η ενοχή και όχι η αθωότητα του κατηγορουμένου, ο οποίος κηρύσσεται ένοχος μόνον αν αποδειχθεί η ενοχή του και όχι αν δεν αποδειχθεί η αθωότητά του, έχει έλλειψη αιτιολογίας, που ιδρύει τον, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του Κ.Π.Δ., λόγο

αναιρέσεως όταν δεν εκτίθενται σ' αυτή καθόλου ή εκτίθενται ελλιπώς ή κατά τρόπο ασαφή τα πραγματικά περιστατικά, είτε όταν το δικαστήριο δεν αιτιολογεί με σαφήνεια και πληρότητα, γιατί δεν πείσθηκε για την ενοχή του κατηγορουμένου από τα αποδεικτικά μέσα που προσδιορίζονται στα πρακτικά της αποφάσεως και τα οποία έλαβε υπόψη για τον σχηματισμό της περί των πραγμάτων κρίσεώς του (Ολ. Α.Π. 3/2010). Παγίως, άλλωστε, η νομολογία και η επιστήμη δέχονται ότι η αιτιολογία δεν δύναται να είναι "επιλεκτική", να στηρίζεται δηλαδή σε ορισμένα πραγματικά δεδομένα της προδικασίας ή της ακροαματικής διαδικασίας, χωρίς να συνεκτιμά άλλα που εισφέρθηκαν σ' αυτή, γιατί τότε δημιουργούνται λογικά κενά και δεν μπορεί να κρίνεται μία τέτοια αιτιολογία, ως εμπειριστατωμένη. Έτσι, για να είναι ειδική και εμπειριστατωμένη η αιτιολογία της αποφάσεως, πρέπει να συνάγεται, κατά τρόπο αναμφισβήτητο, ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη του και συνεκτίμησε για το σχηματισμό της δικανικής του πεποιθήσεως, όλα τα αποδεικτικά μέσα και όχι μερικά από αυτά κατ' επιλογή, υπάρχει δε έλλειψη αιτιολογίας, όταν το δικαστήριο δεν αιτιολογεί με σαφήνεια και πληρότητα γιατί δεν πείσθηκε για την ενοχή του κατηγορουμένου από τα αποδεικτικά μέσα, που αναφέρονται στα πρακτικά ή όταν δεν είναι βέβαιο ότι έλαβε υπόψη στο σύνολό τους κάποια έγγραφα ή το περιεχόμενο μαρτυρικών καταθέσεων. Στην προκειμένη περίπτωση το Β' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών, σύμφωνα με το διατακτικό της προσβαλλομένης 32887/2015 αποφάσεώς του κήρυξε αθώο τον κατηγορούμενο Α. Β. του Μ. των αξιοποιώνων πράξεων: α) της πλαστογραφίας μετά χρήσεως κατ' εξακολούθηση και β) της απάτης αντικειμένου ιδιαίτερα μεγάλης αξίας. Για να καταλήξει στην ανωτέρω απαλλακτική του κρίση το ως άνω Δικαστήριο, όπως προκύπτει από το σκεπτικό της προσβαλλομένης ως άνω αποφάσεώς του, αφού εκτίμησε και αξιολόγησε όλα τα μνημονευόμενα, κατά το είδος τους, αποδεικτικά μέσα, δέχθηκε ότι αποδείχθηκαν, κατά λέξη, τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "... είναι νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου που υπάγεται όμως και εποπτεύεται από το Δημόσιο, μεταξύ δε των σκοπών του είναι η προβολή, διάδοση και προώθηση της ελληνικής κινηματογραφικής παραγωγής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό και για την επίτευξη του ανωτέρω στόχου του μπορεί να συμμετέχει με οποιονδήποτε τρόπο στην παραγωγή κινηματογραφικών ταινιών. Στα πλαίσια της ανωτέρω δραστηριότητάς του, το ανωτέρω νομικό πρόσωπο είχε συνεργαστεί από το έτος 1996 με την εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "... Ε.Π.Ε." της οποίας ιδρυτής ήταν ο κατηγορούμενος, ο οποίος είναι παραγωγός κινηματογραφικών ταινιών, η οποία όμως είχε πτωχέυσει από το έτος 2003 δυνάμει της υπ' αριθμ. 680/29-05-2003 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ενώ με την υπ' αριθμ. 215/25-02-2004 απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου κηρύχθηκε η παύση εργασιών της ως άνω πτώχευσης. Στην ανωτέρω εταιρεία συμμετείχε επίσης ως μέτοχος ο Δ. Σ., φίλος και κουμπάρος του κατηγορουμένου και ο Π. Π.. Αποδεικνύεται δε ότι από την ανωτέρω συνεργασία τους το ... όφειλε στην "...", ένα υπόλοιπο ύψους 26.774 ευρώ για την είσπραξη του οποίου η τελευταία έπρεπε να προσκομίσει στην αρμόδια Οικονομική Υπηρεσία του Κέντρου, βεβαίωση από το Ι.Κ.Α. "Μη οφειλής - ασφαλιστικής ενημερότητας" και από την αρμόδια Δ.Ο.Υ. "βεβαίωση φορολογικής ενημερότητας" για χρέη στο Δημόσιο. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι αρχές Νοεμβρίου του έτους

2009, προσκομίστηκαν στην ανωτέρω Οικονομική Υπηρεσία του ... της οποίας Προϊστάμενος είναι ο μάρτυρας κατηγορίας και εγκαλών, α) η υπ' αριθμ. πρωτ. .../14-10-2009 βεβαίωση "Μη οφειλής-Ασφαλιστικής Ενημερότητας" του υποκαταστήματος του Ι.Κ.Α. της ..., β) το υπό στοιχεία "Σειρά ...10-09-2009" αποδεικτικό ενημερότητας για χρέη στο Δημόσιο της ... που αφορούσε την ανωτέρω εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, καθώς και η από 05-11-2009 εξουσιοδότηση του νόμιμου εκπροσώπου και διαχειριστή της άνω εταιρείας "...." Λ. Μ., με την οποία ο τελευταίος εξουσιοδοτούσε τον κατηγορούμενο να εισπράττει αντ' αυτού και για λογαριασμό της εταιρείας απαιτήσεις από το Το τελευταίο, μετά από έλεγχο που έγινε τόσο από την Οικονομική όσο και από την Νομική Υπηρεσία του, εξέδωσε στην Αθήνα την 09-11-2009 σε διαταγή της εταιρείας "...." την υπ' αριθμ. ... επιταγή της Τράπεζας ... ποσού 20.000 ευρώ, την οποία έλαβε ο κατηγορούμενος, όταν προσήλθε στην ταμία του ..., αγνώστων λοιπών στοιχείων, κατόπιν σχετικής ειδοποίησής του και εισέπραξε το ποσό της εν λόγω επιταγής. Στη συνέχεια, λίγους μήνες μετά, ήτοι στις 03-02-2010 ο Δ. Σ., ο οποίος ήταν, ένας από τους μετόχους της "...." και φίλος του κατηγορουμένου, όπως προαναφέρθηκε, σε επικοινωνία του με τον Πρόεδρο του Δ.Σ. και Διευθύνοντα σύμβουλο του ... διατύπωσε προφορικά τις υποψίες του ότι τα ανωτέρω έγγραφα που προσκομίστηκαν στο τελευταίο για την είσπραξη του ποσού των 20.000 ευρώ ήταν πλαστά. Μετά ταύτα κατόπιν προφορικής αλλά και έγγραφης ενημέρωσης των ανωτέρω Υπηρεσιών (Ι.Κ.Α. και ...) από τον μάρτυρα κατηγορίας που είναι Προϊστάμενος της Οικονομικής Υπηρεσίας του Κέντρου για έλεγχο των ανωτέρω εγγράφων, αποδείχθηκε ότι τούτα ήταν εξολοκλήρου πλαστά, όπως εγγράφως βεβαίωσαν σχετικά οι ανωτέρω υπηρεσίες, όπως ήταν πλαστή και η σφραγίδα και υπογραφή της υπαλλήλου του Κ.Ε.Π. που τέθηκε στην από 05-11-2009 εξουσιοδότηση, που βεβαίωνε το γνήσιο της υπογραφής του ανωτέρω διαχειριστή της εταιρείας. Ωστόσο από όλα τα έγγραφα που προσκομίστηκαν αλλά κυρίως από την κατάθεση του μοναδικού μάρτυρα κατηγορίας, (ο Λ. Μ. που φέρεται ως διαχειριστής της Ε.Π.Ε., αν και κλήθηκε δεν βρέθηκε, ενώ δεν περιλαμβάνεται στο κατηγορητήριο ως μάρτυρας κατηγορίας ο Δ. Σ.), σε συνδυασμό με την απολογία του κατηγορουμένου, το Δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το ότι τα ανωτέρω έγγραφα προσκομίστηκαν από τον κατηγορούμενο στην Οικονομική Υπηρεσία του ... και πολύ περισσότερο ως προς το ότι ο τελευταίος κατάρτισε αυτά ως πλαστά. Τούτο διότι ο μάρτυρας στην κατάθεσή του ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου έπεφτε συνεχώς σε αντιφάσεις, αφού από τη μία κατέθετε ότι ο κατηγορούμενος προσκόμισε στον ίδιο τα ανωτέρω πλαστά έγγραφα, βεβαιώνοντάς τον ότι δεν είναι πλαστά, από την άλλη ότι δεν προσκομίστηκαν απευθείας στον ίδιο (τον μάρτυρα) αλλά στην ταμία κα Α., ενώ σε άλλο σημείο της κατάθεσής του δεν είναι απολύτως σίγουρος αν ήταν ο κατηγορούμενος αυτός που προσκόμισε τα ανωτέρω έγγραφα, συγκεκριμένα καταθέτει ότι: "μάλλον είδα τον κατηγορούμενο". Ο δε κατηγορούμενος ισχυρίζεται ότι προσήλθε στην ανωτέρω ταμία μόνο όταν ειδοποιήθηκε να λάβει την ως άνω επιταγή στις 09-11-2009, αρνούμενος ότι προσκόμισε τα ανωτέρω πλαστά έγγραφα, ισχυριζόμενος επιπλέον ότι πρώτα κατατίθενται αυτά και αφού γίνει έλεγχος από την οικονομική και νομική υπηρεσία του κέντρου στη συνέχεια εκδίδεται η σχετική

τραπεζική επιταγή, γεγονός που επιβεβαίωσε και ο μάρτυρας κατηγορίας. Επιπλέον, αποδεικνύεται ότι μόλις ο κατηγορούμενος έμαθε για την πλαστότητα των ανωτέρω εγγράφων, προσφέρθηκε να εκχωρήσει απαίτηση ύψους 20.000 ευρώ που είχε η εταιρεία με την επωνυμία "... Ε.Π.Ε." κατά του ... την οποία εκχώρησε στον κατηγορούμενο, προκειμένου ο τελευταίος να προβεί στην εκχώρησή της προς το ... και να συμψηφισθεί το ποσό που έλαβε με την ανωτέρω επιταγή, πρόταση όμως που δεν έγινε αποδεκτή από το Δ.Σ. του τελευταίου. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός ότι δεν κατατέθηκε μήνυση κατά του κατηγορουμένου για τα αδικήματα της πλαστογραφίας και απάτης, αλλά αναφορά την οποία συνέταξε και κατέθεσε ο ανωτέρω μάρτυρας κατηγορίας, Προϊστάμενος της Οικονομικής Υπηρεσίας του ... κατόπιν προφορικής εντολής που δόθηκε από τον Πρόεδρο του Δ.Σ. αυτού, χωρίς να υφίσταται σχετική απόφαση του Δ.Σ. αυτού περί κατάθεσης μήνυσης και παροχής σχετικής εξουσιοδότησης στον ανωτέρω μάρτυρα, όπως γίνεται συνήθως σε όμοιες περιπτώσεις, όταν πρόκειται για νομικά πρόσωπα, δεδομένου ότι ζημιωθέν εν προκειμένω είναι το τελευταίο. Επίσης, ο ανωτέρω μάρτυρας αναφέρει στην ανωτέρω από 14-04-2010 αναφορά του ενώπιον του Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών Αθηνών, ότι η απαίτηση της "..." κατά του ... ανερχόταν στο ποσό των 26.774,15 ευρώ, το οποίο και εισέπραξε ο κατηγορούμενος και ότι ο Λ. Μ., διαχειριστής της Ε.Π.Ε., εξουσιοδοτούσε τον κατηγορούμενο να εισπράξει το ανωτέρω ποσό. Ωστόσο αποδεικνύεται ότι ο κατηγορούμενος εισέπραξε το ποσό των 20.000 ευρώ, το οποίο αποτελούσε απαίτηση της εταιρείας κατά του ... γεγονός που κατέθεσε και ο μάρτυρας κατηγορίας και όχι το ποσό των 26.774,15 που αναφέρει στην από 14-04-2010 αναφορά του, ενώ στην από 05-11-2009 εξουσιοδότηση του Λ. Μ., ως διαχειριστή της "...", δεν γίνεται λόγος για είσπραξη συγκεκριμένου ποσού, όπως αναφέρει στην αναφορά του ο μάρτυρας κατηγορίας, αλλά ότι παρέχεται στον κατηγορούμενο η εξουσιοδότηση να εισπράττει αντ' αυτού και για λογαριασμό της εταιρείας απαιτήσεις από το Ενόψει όλων των ανωτέρω αντιθέσεων και αντιφάσεων που κατέθεσε ο μάρτυρας κατηγορίας τόσο ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, όσο και με την ανωτέρω αναφορά του και δεδομένου ότι δεν υφίσταται άλλος μάρτυρας κατηγορίας, παρά το γεγονός ότι ο Λ. Μ., κλητεύθηκε αλλά δεν βρέθηκε, το Δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες για την ενοχή του κατηγορουμένου και συνεπώς πρέπει ο τελευταίος να κηρυχθεί αθώος". Με αυτές τις, κατά τον συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού, παραδοχές, το Δικαστήριο που δίκασε και αθώωσε τον κατηγορούμενο λόγω αμφιβολιών, διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του την απαιτούμενη, από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του Κ.Π.Δ., ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτήν με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία, όλες ανεξαιρέτως τις αποδείξεις που μνημονεύονται, κατά το είδος τους, στο προοίμιο του αιτιολογικού (εν γένει αποδεικτική διαδικασία, κατάθεση μάρτυρα κατηγορίας που εξετάστηκε νομότυπα στο ακροατήριο, έγγραφα που αναγνώστηκαν, απολογία κατηγορουμένου), χωρίς επιλεκτική εκτίμηση αυτών και με βάση τα οποία κατέληξε στην προαναφερομένη αθωωτική κρίση του. Ειδικότερα, εκθέτει τους σκοπούς και τις δραστηριότητες του ..., την από το έτος 1996 συνεργασία του Κέντρου αυτού με την εταιρεία, με την

επωνυμία "...", την ιδιότητα του κατηγορουμένου, την έκδοση και προσκόμιση των αναφερομένων στο σκεπτικό εγγράφων, την οφειλή του Κέντρου προς την εταιρεία, τη διαδικασία εισπράξεως του ποσού αυτού από την εταιρεία, τις αντιφάσεις στις οποίες υπέπεσε ο μάρτυρας κατηγορίας κατά τη διάρκεια της καταθέσεώς του ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας, καθώς και τους λόγους που δημιούργησαν τις αμφιβολίες στο δικαστήριο, ως προς την ενοχή ή μη του κατηγορουμένου για τις αποδιδόμενες σ' αυτόν αξιόποινες πράξεις και όλα τα περί του αντιθέτου υποστηριζόμενα κρίνονται αβάσιμα. Οι δε λοιπές αιτιάσεις με τις οποίες πλήττεται η προσβαλλομένη απόφαση υπό την επίφαση της ελλείψεως της απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας είναι απαράδεκτες, ως αναγόμενες στην αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του Δικαστηρίου περί τα πράγματα. Συνεπώς, ο μοναδικός λόγος της κρινομένης αιτήσεως αναιρέσεως υπέρ του νόμου του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου είναι αβάσιμος. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω πρέπει, να απορριφθεί η κρινομένη υπέρ του νόμου αίτηση αναιρέσεως του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ως αβάσιμη στην ουσία της.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 17 Αυγούστου 2017 και με αριθμό εκθέσεως ...2017 αίτηση αναιρέσεως υπέρ του νόμου του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου κατά της 32887/2015 αποφάσεως του Β' Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών. Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 15 Φεβρουαρίου 2018. Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 5 Μαρτίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ